

La meva ànima poruga,
tremolava a cada pas,
i ella anava fredeluga
repenjada en el meu braç.

Tan petita ma companya!
Jo sentia a aquell moment,

tot l'horror de la muntanya,
tot el buit del firmament!

Jo volia amb les parpelles
replegar la llum que mor...
i de cara les estrelles
l'apretava contra el cor!

L'AMOR DE LES TRES TARONJES

PER GUILLEM COLOM

I

CAP a llevant, on coneix el dia,
s'aixeca un màgic tarongê.
Taronges d'or, qui les hauria?
Un brot de tres al cim ne té—
I an En Bernat ja res l'altura.
Pren una espasa i un cavall.
I s'en anà cercant ventura
dins el món gran, terres avall.
Foll de desig, foll de desvari
va trescà'l món, adalerat;
cerca qui cerca l'encantari
que tant l'havia encativat.
Set anys, set mesos i set dies
va caminar cap a llevant;
set anys, set mesos i set dies
sense parar un sol instant.
I va afrontar els boscs de feres,
la serp pigarda de set caps
i les formigues carniceres
i els panys de setze forrellats...
I vencedor de sa ruïna,
tornava als seus castells llunyans
brandant el brot de tarongina.
Cóm bellugava dins ses mans!
Tot aglaçat de l'aventura
i ple de febre i cansament,
una n'obrí, la més madura,
per apagar sa set ardent.
I en va sortir una fadrina
fresca i gentil com una flor.
Duia a la mà una clavellina
i al mig del front un estel d'or.
Adeu, adeu la vella faula,
que l'encantari era real...

En Bernat sense dir paraula
obrí son braç, verge de mal.
Pensant robar frescors de gebre
un nou caliu ha descolgat.
Pensà fugir de set i febre
i n'ha romàs tot abrasat.
I obrí sos braços tremolosos
cap a la dolça visió...
Mes ella els decantà, gelosos.
i digué, plena de tristò:
—Aigua, Bernat, la set m'ablama.
Quanta xardor al vostre món!
Davant ton còs com una flama
jo sent el cor que tot se'm fon.—
Ah! Dar-li beure ell no podia
enc que no fos la seua amor!..
Més entretant ella moria,
folla de set i de dolor.
I flectomant sa mala estrella
seguí En Bernat son llarg camí;
tot renegant de la donzella
que havia fet tan mala fi.
I va tornar provar ventura.
I altre taronja va encetá;
la taronja era tan madura,
que ella mateixa se badà.
I en va sortí un'altre donzella
molt més ardida i més llampant;
si una era dolça llum d'estrella,
l'altre era foc espurnejant.
Duia a la mà un clavell de grana
i un vestit negre de satí;
portava dol de sa germana
morta de set a mig camí.
Foll En Bernat quan la va veure,
sens fer un mot li da un abraç